

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a nouăsprezecea după Rusalii

Grafică realizată de Elena Gheorghiuță

Evanghelia duminicii

- Predica de pe munte -
(Luca VI, 31-36)

31. Și precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea;
32. Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea ? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei.
33. Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea ? Că și păcătoșii același lucru fac.
34. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea ? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai.
35. Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi.
36. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv.

Din tâlcuirea Evangheliei - Arhim. Teofil Părăian -

Cineva care vrea să fie creștin, un adevărat creștin, un om al lui Dumnezeu, acela ține seamă de Dumnezeu și în înțelesul acesta că nu se mulțumește numai să nu facă rău, ci face binele, și Domnul Hristos are în vedere pe un astfel de om când zice: dacă iubiți pe cei vă iubesc, ce răsplată puteți avea că doar și păgânii fac același lucru. Deci fără să-i învețe cineva, păgânii se angajează la iubire pentru cei care îi iubesc. Dacă dați cu împrumut numai celor de la care aștepți să vă dea și ei împrumut,, ce răsplată puteți avea că doar și vameșii și păcătoșii fac același lucru, dar Eu vă zic vouă, zice Domnul Hristos, „să iubiți pe vrăjmașii voștri”.

Până aici parcă toate sunt așa cum am vrea noi să fie, dar când ni se spune să iubim pe vrăjmașii noștri, trebuie să recunoaștem că stăm la îndoială. Parcă n-am vrea să ni se spună așa ceva, n-am vrea să ni se spună să iertăm, n-am vrea să ni se spună să trecem cu vederea, n-am vrea să ni se spună să fim buni cu cei răi, n-am vrea să ni se spună chiar și să iubim pe cei care ne vrăjmășesc și care ne doresc răul, și totuși Domnul Hristos ne spune lucrul acesta: iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui din ceruri care răsare soarele și peste cei buni și peste cei răi și trimite ploaia și peste cei drepți și peste cei nedrepți.

Când ne spune Domnul Hristos să iubim pe toți oamenii, vrea să ne atragă atenția că credința noastră trebuie să fie lucrătoare în iubire, că numai atunci avem o credință adevărată dacă avem și o iubie care izvorăște din credință, și chiar spune Sfântul Apostolul Pavel în învățătura lui cuprinsă în Epistola către Galateni, că în Iisus Hristos nici tăierea împrejur nu folosește nimic, nici netăierea împrejur. Adică niște lucruri din afară nu prețuiesc nimic, ci, spune, Sfântul Apostol Pavel, că prețuiește credința lucrătoare în iubire, credința și iubirea, credința unită cu iubirea, iubirea izvorâtă din credință, și învățătura aceasta este o învățătură statornică la Sfântul Apostol Pavel pentru că în Epistola I-a către Corinteni citim cuvintele: „De-aș avea credință atât de multă încât să mut și munții, dacă nu am dragoste nimic nu sunt”.

(continuare în pagina)

Până unde merge iubirea creștină ?

“Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv. Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc, iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșelile voastre. Cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura”.

Noi, creștinii, spunem: “Iubește-ți dușmanul!”. Apostolul spune că Dumnezeu este dragoste și Sfântul nostru Siluan spune că Dumnezeu și sfinții înconjoară până și iadul în dragostea lor. Dumnezeu nu se schimbă în Sine, cu schimbările noastre, ale creației și ne invită și pe noi să devenim neschimbați, imuabili ca și Dumnezeu. Deci, trebuie să devenim neschimbați în iubirea noastră și iubirea de vrăjmași arată tocmai asta; chiar și pe vrăjmași să îi iubim, adică noi să devenim dragoste, precum și Dumnezeul nostru este dragoste.

Atâta timp cât suntem în slăbiciunea noastră păcătoasă, omenească, atâta timp cât are putere asupra noastră mândria, fie ea cât de mică – mândria fiind tocmai asemănătoare cu Satan -, nu putem atinge această treaptă a mântuirii care este iubirea aproapelui, chiar și a celui care ne-a greșit sau ne-a făcut vreun alt rău. Să încercăm, așadar, să trăim în porunca Domnului de dragoste: iubirea trebuie să meargă până la cruce, până la iad.

Pilda lui Iisus: “Au doară poate orb pe orb să povățuiască ? Oare nu vor cădea amândoi în groapă?” este un elocvent exemplu de iubire a vrăjmașului, căci așa cum orb pe orb nu se poate ajuta, nici noi nu ne putem lăsa pradă mândriei de a nu încerca măcar să ajutăm pe cel care, în groapa păcatului în care a căzut, nu mai găsește alt mod de a vedea lumina și începe să răspândească răutate în jur. Așadar, nu judecați ca să nu fiți judecați; căci cu judecata cu care veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura.

Întâia grăire a lui Iisus pe cruce: “Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” este dovada supremă a iubirii de vrăjmași. Dacă Însuși Fiul lui Dumnezeu a găsit în sufletul Său puterea de a ierta pe cei care-L chiniau fără încetare, nu putem oare și noi să găsim în adâncul sufletului nostru o cale de a-i ierta pe cei care fac rău?

Aproapele nostru nu este numai simplu tovarăș indispensabil al vieții noastre, ci un element integral al existenței noastre duhovnicești. Numai pierzându-se pentru Dumnezeu și pentru fratele său, omul poate să-și găsească adevăratele dimensiuni: “Cel care pierde...găsește”. Numai astfel se restabilește în om măreția care îi vine de la Dumnezeu. Numai atunci simte că temeliile pe

care se sprijină nu se zdruncină niciodată. Aceste temelii sunt, după Evanghelie, lepădarea de sine și moartea în Hristos. Acestea pot fi “întărite cu mortarul iubirii aproapelui”, fie că acesta e unul plăcut sufletului nostru, fie că a încercat prin varii metode să-l zdruncine.

Plata care nu se va pierde pentru paharul de apă oferit fratelui este noua conștiință trinitară care se naște în om. Celălalt nu este limita care determină individualitatea noastră, care închide spațiul nostru sau simplu mângâie vanitatea noastră. Nu este inferiorul. Celălalt este adevăratul loc al vieții noastre, eul nostru cel mai scump și mai de neînlocuit, care ne dăruiește sens și realitate vieții veșnice, care deja a început. Cum spune ucenicul cel iubit: “Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați”.

(I Ioan 3,14).

În starea noastră de cădere, suntem incapabili să judecăm corect pe fratele nostru. Dificultatea de a colabora cu altul vine totdeauna dintr-o lipsă de iubire. Să ne amintim mereu de aceste cuvinte ale lui Hristos: “Nu faceți altora ceea ce nu doriți să vi se facă vouă”. Este greșit și iluzoriu să așteptăm perfecțiunea de la o persoană. Mai întâi pentru că noi nu avem o idee adevărată și corectă despre ceea ce este perfecțiunea. Apoi, pentru că perfecțiunea este starea de asemănare totală cu Dumnezeu.

Înainte de a ne grăbi să judecăm și să osândim pe cel care credem că ne este potrivnic ar trebui să ne aducem aminte de ceea ce ne îndeamnă rugăciunea specifică Postului Mare, *Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul*: „Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor”.

Ne-am gândit vreodată că, poate, greșelile noastre au dus la greșeala care-l transformă pe cel de lângă noi în vrăjmașul nostru ? Și dacă am descoperit aceasta, cum să facem să îndreptăm atât greșelile noastre cât și pe cele pe care le-am provocat, în loc să “aruncăm cu piatra” în cel care ne-a pricinuit vreun necaz ?

Anca Voicu

❖ ***A ponegri pe altul e cea mai mare crimă.***

❖ ***Altor să ierți tot, ție niciodată.***

(Vichentie Mălău, renumit duhovnic al Mănăstirii Secu, citat de Părintele Cleopa, ghidul acestui așezământ monahal în 2003)

Întâlnire cu Adevărul

Tatăl nostru care ești în Ceruri

Da

Nu mă întrerupe...mă rog

Dar M-ai strigat!

Să te strig? Nu te-am strigat, doar mă rugam....Tatăl nostru care ești în Ceruri...

Vezi, din nou o faci ??

Ce să fac?

M-ai strigat. Ai spus: „Tatăl nostru care ești în Ceruri”. Iată-Mă ! Ce s-a întâmplat?

Nu s-a întâmplat nimic, îmi spuneam doar rugăciunile de seară. Întotdeauna îmi spun rugăciunile. Mă fac să mă simt bine, e sentimentul de ați fi făcut datoria.

Bine atunci, continuă!

Îți sunt recunoscător pentru toate bunătățile pe care Mi le-ai dat..

Stai puțin...cât de recunoscător?

Poftim?

Cât de recunoscător ești pentru „toate bunătățile”?

Păi...sunt...nu știu. De unde vrei să știu? E doar o parte a rugăciunii. Toate lumea spune că trebuie să mulțumești când te rogi.

Bine atunci, cu plăcere! Continuă...

Să continuu?

Da, cu rugăciunea.

Ahhh, da...să vedem....Bindecuvântează pe săraci și pe bolnavi și pe cei nevoiași.

Vorbești serios în privința acestora?

Bineînțeles că vorbesc serios.

Și ce faci tu în privința asta?

Ce fac? Cine? Eu?...nimic, cred. Gândesc doar că Tu, cu autoritatea Ta ai putea stăpâni lucrurile de pe pământ la fel ca pe cele de acolo, de sus, și oamenii nu ar mai avea de suferit.

Dar în ce te privește, am eu autoritate asupra ta?

Păi, eu merg la biserică, îmi plătesc contribuția, nu...

Dar nu asta te-am întrebat. Mă refeream la temperamentul tău. Acolo ai o problemă, iar prietenii și familia suferă. Și apoi, așa e modul în care îți cheltuiești banii...numai pentru tine. Dar ce ai de spus în privința cărților pe care le citești?

Nu mă mai cicăli. Sunt la fel de rău sau bun ca oricare dintre cei pe care îi întâlnesc duminica la biserică.

Scuză-Mă, dar parcă te rugai Mie să-i binecuvântezi pe cei nevoiași. Dacă acest lucru se va întâmpla, va trebui să-i ajut prin cei care se roagă pentru asta...cei ca tine.

Bine, cred că am ceva lipsuri, acum că le-ai menționat.

Aș putea, probabil, să adaug și altele.

Bineînțeles și eu aș putea face asta.

Tată, eu vreau să termin rugăciunea asta. Acum durează mai mult decât de obicei... Bindecuvântează pe misionari spre a fi conduși spre porțile celor curați cu inima

Te referi la oameni precum Ralph?

Ralph?

Da, Ralph, tipul de la colțul străzii.

„Acel” Ralph?... dar fumează și bea și în plus, nu merge niciodată la biserică.

Ai privit vreodată în inima lui?

Bineînțeles că nu. Cum aș putea eu să...

Eu am privit.. și e una dintre acele inimi pentru care tu tocmai te rugai.

Bine atunci, să-i lăsăm pe misionari. Crezi că îmi place să am un exclus drept vecin?

Dar nu ești tu un misionar? Am crezut că acest aspect a fost clarificat.

Dar stai puțin...ce înseamnă asta? Mă critici pentru orice. Iată-mă făcându-mi datoria și păzind poruncile Tale. Și dintr-o dată îmi readuci aminte de toate problemele pe care le am.

Păi tu m-ai chemat. Și iata-Mă! Continuă să te rogi, sunt interesat în cea de-a doua parte a rugăciunii. Nu ai schimbat ordinea din rugăciune, nu-i așa? ...

Continuă ...

Nu mai vreau.

De ce nu?

Știu ce vei spune despre mine.

Încearcă-Mă și vei vedea!

Iartă-mi mie greșalele mele... precum și eu iert greșităilor mei.

Cum rămâne cu Bill?

Vezi, am știut eu, știam că îl vei menționa. Ascultă Doamne, a spus minciuni despre mine și am fost concediat. Toți colegii mei de slujbă cred că sunt o târâtură de prima clasă și nu am făcut nimic. Nu pot să-l iert.

Dar rugăciunile tale? Cum rămâne cu ele?

Nu vorbeam sincer.

Cel puțin ești sincer afirmând asta. Cred că îți face plăcere să porți cu tine povara amărăciunii, nu-i așa?

Nu, nu-i adevărat. Dar mă voi simți mai bine când voi fi mai calm.

Vrei să-ți spun un secret?

Ce secret?

Nu te vei simți mai bine, ci mai rău. Ascultă-Mă: Tu îl vei ierta pe Bill și Eu te voi ierta pe tine.

Dar Doamne, nu pot să-l iert pe Bill.

Atunci nici Eu nu pot să te iert.

Chiar deloc?

Nu, deloc. Dar încă nu ți-ai sfârșit rugăciunea...continuă!

Bine atunci ... ajută-Mă, te rog, să-mi stăpânesc sentimentele și să nu cad în ispite.

Foarte bine, voi face întocmai. Dar încetează de a mai merge tocmai în locurile în care este mai ușor să fii ispitit!

Ce vrei să spui cu asta?

Renunță la a mai petrece atât de mult timp în compania pipei sau învârtindu-te prin magazine. Mai devreme sau mai târziu vei ceda în fața acestor lucruri. Te vei găsi implicat în ceea ce nu-ți palce ... și nu vreau să încerci să Mă folosești drept colac de salvare.

Colac de salvare? Nu înțeleg.

Bineînțeles că înțelegi. Ai făcut asta de multe ori, în situații de criză când te rugai Mie: „Doamne ajută-Mă să ies din nebunia asta și Îți promit că nu o să se mai întâmple”. E uimitor cum calitatea și intensitatea rugăciunilor tale se îmbunătățește când ești în necaz. Îți mai aduci aminte de unul din pacturile pe care ai încercat să-l faci cu Mine?

Nu cred...păi...ahhh, ca atunci când mama s-a dus să vorbească profesoarei ce mă văzuse ieșind de la filmul cu pricina...Ohh, frățioare....

Îți aduci aminte ce M-ai rugat? Eu îmi aduc: „O Doamne, nu o lăsa să-i spună mamei unde am fost. Promit că de azi înainte mă voi duce la film numai cerându-mi voie de la ea”. Ei bine nu ți-ai respectat pomisiunea, deși profesoara nu-i spusese nimic mamei tale. Nu-i așa?

E adevărat Doamne. Îmi pare rău.

Și Mie îmi pare rău...hai, sfârșește-ți rugăciunea!

Stai puțin, vreau săTe întreb ceva. Întotdeauna ascuți rugăciunile mele?

Fiecare cuvânt, de fiecare dată.

Atunci cum de nu Mi-ai mai vorbit înainte ca acum?

De câte ori M-ai lăsat să o fac? Nu apuc să vorbesc că ai și pus capul pe pernă, după ce ai spus Amin. Când să-ți mai pot răspunde la tot ce Mă rugai?

Ai fi putut dacă ai fi vrut cu adevărat!

Aș fi putut dacă tu Mi-ai fi permis. Fiule, Eu întotdeauna vreau să-ți vorbesc.

Tată îmi cer scuze...mă vei ierta?

Deja am făcut-o! Și-Ți mulțumesc că M-ai lăsat să te întrerup. Mă săturasem să tot vorbesc de Unul singur cu tine. Noapte bună, te iubesc, Fiule!

Noapte bună și eu Te iubesc, Tată!

(Traducere de Constantina Mărgineanu)

Din tâlcuirea Evangheliei - Arhim. Teofil Părăian -

(continuare din pagina 1)

Ceea ce--mi dă valoare este iubirea izvorâtă din credință, credința lucrătoare în iubire. Sunt multe locurile din Sfânta Evanghelie în care citim despre poruncile lui Dumnezeu, despre datoria de a împlini poruncile lui Dumnezeu. Locuri în care se spune că cea mai mare iubire este iubirea față de Dumnezeu și față de oameni. Sunt multe locuri în Sfânta Evanghelie și în Epistolele Sfinților Apostoli în care ni se atrage atenția asupra însemnătății pe care o are iubirea. De ce ni se spune mereu să ne iubim, de ce ni se spune mereu să iubim pe omul de lângă, noi, pe vrăjmașii noștri ? Pentru că iubirea este fericire, cine iubește cu adevărat este fericit, și când Domnul Hristos spune să iubim chiar și pe vrăjmașii noștri, atunci El are în vedere fericirea pe care o putem avea atunci când iubim pe cei ce ne osândesc pe noi.

În Pateric este scris așa: „*Cel ce răsplătește răul cu bine este al lui Dumnezeu, cel ce răsplătește binele cu bine este al lui Adam, și cel ce răsplătește binele cu rău acela este al diavolului*”. Noi vrem să fim oamenii lui Dumnezeu, și ca să fim oamenii lui Dumnezeu întâi trebuie să răsplătim binele cu bine, și

după aceea să răsplătim răul tot cu bine. De ce să răsplătim răul cu bine ? Pentru că nu poți să înlături un lucru rău, cu alt lucru rău. Și în Pateric se spune că drac pe drac nu scoate, deci, dacă vrei să scoți răul din tine și răul din altul trebuie să-l scoți cu binele, făcând binele. Aceasta ne cere Dumnezeu. Firea noastră nu ne duce la măsura aceasta, ci firea noastră este la măsura celui care răplătește binele cu bine. Ce-i căzut de la Dumnezeu și sub măsura firii este acela care răplătește chiar binele cu rău. Dacă ne cercetăm pe noi înșine, vedem că de multe ori suntem dispuși să iertăm, să trecem cu vederea chiar dacă știm că ierarea din partea lui Dumnezeu o primim numai dcă iertăm din inimă. Și cine iartă acela și iubește și cine iubește este fericit.

Ce putem face noi ca să ajungem la această fericire a iubirii ? În Sfânta Evanghelie de la Matei este scris că din înmulțirea fărădelegii iubirea multora se va răci. Aceasra înseamnă că ceea ce ne împiedică de la iubire, de la înmulțirea iubirii sau ceea ce împuținează iubirea este păcatul, este răutatea, și atunci cel dintâi lucru pe care trebuie să-l facem este să scoatem din noi răutatea. Cei care ați citit din Filocalie, volumul II, *Capetele despre dragoste* scrise de Sfântul Maxim Mărturisitorul știți că acesta spune că dragostea este născută de nepătimire. Care e calea spre dragoste ? Calea spre dragostea care o vrea Dumnezeu este credința, credința aduce frica de Dumnezeu, frica de Dumnezeu aduce înfrânarea, înfrânarea aduce răbdarea și îndelunga răbdarea, răbdarea aduce nădejdea, nădejdea aduce nepătimirea și nepătimirea aduce iubire.

Deci care este calea ? Întâi este credința, temelia credinței. Ce urmează după credință ? Înfrânarea; ce aduce înfrânarea ? Înfrânarea aduce răbdarea și îndelunga răbdare. Ce vine după răbdare și îndelungă răbdare ? Vine nădejdea, iar după nădejde ce vine ? Nepătimirea, și apoi urmează iubirea adevărată. Deci nu iubirea pe care o avem noi și fără porunca lui Dumnezeu, ci iubirea pe care o avem după porunca lui Dumnezeu. Iată că Domnul Hristos vine și ne spune să iubim chiar și pe dușmanii noștri și aceasta nu-i după fire, acesta este un lucru pe care trebuie să-l facem silindu-ne: să-i iubim, să le înțelegem neputința lor, să căutăm să le facem bine când vine vremea să le putem face bine, să fim cu luare aminte la ei, să înmulțim binele în sufletul nostru până la așa măsură încât să nu le mai putem face nici un rău.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.